

VZPOMÍNKY NA VÁNOCE - IV.

Středa, 09 prosinec 2009

Jsou stejné jako vřídina vzpomínek - časem se ztrácejí a zůstává jen to, co na nás opravdu zapůsobilo. Jinak vzpomíná na vánoček ve dvaceti, jinak v pětácti, kdy už mu vzpomínky probral čas. Takže moje vzpomínky jsou značně neucelené. Dáťství, to jsou vřídinou praktické dárky, oblečení, prádlo, občas kniha od přátelů.

Vzhledem k tomu, že jsme na tom byli všichni stejni, tak mi to ani nebylo líto. Od kmotry talíř vánočního cukroví, co na oblečení. Jednou taky panenku v krásné zavinovacíce. Vánoční stromek samozřejmě. Máli jsme jedny z elektrických svíček ve vesnici, protože si je tatínek jak vyrobil sám. Zapínaly se spojením dvou kabelů. Tak dlouho jsem blikala svíčkami, až se začaly naťvily a daly mi pořádnou ránu. Od té doby jsem to nedělala. Od té doby tehdy jsem neměla jsem dostal takový zvláštní dárek. Starší generace si asi ještě pamatuje, že z nástupí hlavního nádraží v Praze se vycházelo podchodem a po schodech nahoru. Tam obvykle čekávali známí. Nikoho jsem v Praze neměla a bylo mi vždycky moc líto, že tam nikdo nečeká. Přivítala jsem si tehdy jako přítel na tramvaji a tam se seznámila s klukem, který tam byl jako brigádník. Na přání jsem se vracela vlakem od rodičů do Prahy. Vděla jsem, že ON má odpolední, takže mě čeká nebude. Proč jsem tunelem, vylezla nahoru a on tam stál. Vyměnil si smůnu s nějakou paní, která byla ráda, že mě mít odpolední a dopoledne strávit doma. Ani o tom nevěděla, ale splnil mi moje velké přání - aby na mě taky někdy někdo na těch schodech čekal... Přítel vánoce jsem od něj dostala nezapomenutelný dárek - je to velký medvěd, jmenuje se Míša a Plyšák; stále ještě sedí na polici na skříně a dívá se na vnučku, která si hraje s jeho menšími kolegy. Za 10 let jsme oba dostali nádherný dárek, nádherný nejkrásnější, to bylo, když jsem se po třech letech marného týdneho přání vánoce, dověděla, že čekám mimčo. Z toho měla velkou radost náš týden. Mezi moje nejhezčí vánoční vzpomínky z dáťství patří cesta na přání. Přátelům přání se sešli místní muzikanti na návsi a vydali se na pochod vesnicí. Naše ulice byla jednou z prvních, kterou procházeli. Vzbudili nás a my jsme se s maminkou vydaly se na cestu do kostela. Ta noc, na kterou vzpomínám, byla jedna z nejhezčích. Zmrzlý sníh upal pod nohama, nad hlavou nádherná zimní obloha s jiskřícími hvězdami, já měla epici olemovanou košilou a košilový rukávník, teplé boty a poprvé jsem mohla jít na přání. Bylo mi asi ještě. Cupitala jsem vedle maminky a sousedek, které se divily, že jsem vbec vstala. Muzikanti zatím došli na druhý konec vesnice a začali se vracet ke kostelu, takže do této krásné zimní noci jsme slyšeli koledy. Už jako dospělá jsem si to chtěla zopakovat a přeměnit tu atmosféru svému manželovi, ale nebylo to ono. Věchno bylo špatně. Bylo zataženo, zima, neměla jsem svůj košilový "tučlák" snad i ti muzikanti hráli hřív. Myslím, že lovek se nemá pokoušet o návraty, vřídinou to nedopadne dobře... Ráda vzpomínám na vánoce svých dětí. Pro jednu tuto vzpomínku je nutné připomenout, že děve bylo zřídý den převléknout postele. Ráno na zřídý den se děti pohádaly o to, kdo bude rozdávat dárky. Synovi mohlo být tak jedenáct, dvanáct, dceři o pět méně. Svlékla jsem věchno povlečení, nachystala místo, věchno rozdělila na dvě hromady, takže na každé byly dvě prošívané deky, dva polštáře a dvě malé polštářky a odnesla do dětského pokoje. Kdo to bude mít děve, bude rozdávat dárky. Nutno říci, že dcera, která měla svého bráku moc ráda, mu nakonec dovolila, že se s ní má stědat. Soutěže vyhrála. Podle syna hlavně proto, že byla menší, do povlečení si vlezla i s dekou, zatímco on se tam nevešel.

Asi je váš zřídý den co nejhezčí, dáš a